

LBPIS

It Happened One Autumn

Lisa Kleypas

Copyright © 2005 Lisa Kleypas

Toate drepturile rezervate.

Lira®

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Ingredientul secret al iubirii
Lisa Kleypas

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KLEYPAS, LISA
Ingredientul secret al iubirii / Lisa Kleypas
trad. din lb. engleză: Anca Dinu –
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8935-1

I. Dinu, Anca (trad.)

821.111

We know
books

LISA KLEYPAS

Ingredientul secret al iubirii

Traducere din limba engleză
Anca Dinu

LITERA
București

prolog

Londra, 1843

Două tinere stăteau în pragul parfumeriei, împingându-se nerăbdătoare una pe alta.

- Chiar trebuie să intrăm? a întrebat cea mai mică, cu accent american, parcă împotrivindu-se. Întotdeauna m-au plictisit de moarte locurile acestea, Lillian, în care tu stai și miroși parfumuri cu orele...

- N-ai decât să rămâi în trăsură, cu servitoarea.

- E și mai plictisitor! În plus, nu te pot lăsa singură nici o clipă. Fără mine dai imediat de vreun necaz.

Fata mai înaltă a izbucnit în râs și a intrat în magazinul slab luminat.

- Nu vrei să mă protejezi ca să nu dau de necaz. Pur și simplu, nu vrei să ratezi ceva.

- Din nefericire, sunt slabe șansele de a găsi aventura într-un magazin de parfumuri, i-a răspuns ea cu amărăciune.

Fetele au chicotit când au dat cu ochii de un bătrân cu ochelari, aflat dincolo de teigheaua din stejar care se întindea aproape pe toată lungimea magazinului.

- Ești absolut sigură, domnișoară? Există oameni care cred că parfumul este magic. Și că anumite arome pot reînvia fantomele iubirilor trecute.

- Fantome? a repetat Daisy, intrigată, iar sora ei i-a replicat:

- Nu a spus-o *ad litteram*, dragă. Parfumul nu poate trezi o fantomă. Și nici nu poate fi cu adevărat magic. E doar un amestec de particule arome care călătoresc în receptorii olfactivi ai nasului.

URDIS | We know looks

Domnul Phineas Nettle le privea cu interes pe cele două fete. Nici una din ele nu era frumoasă în stil convențional, deși erau izbitoare datorită tenului roz, a părului des, negru și al trăsăturilor comune tuturor fetelor americane.

– Poftim! A făcut semn spre peretele din spate, acoperit de rafturi. Sunteți binevenite, domnișoarelor...

– Bowman, a spus fata cea mare. Lillian și Daisy Bowman.

A privit spre femeia blondă și elegantă pe care o servea bătrânul, înțelegând că nu le putea oferi deocamdată ajutorul lui.

În timp ce clienta cea nehotărâtă ezita între o mulțime de parfumuri pe care i le prezentase Nettle, cele două fete căutau prin rafturi, scotocind printre parfumuri, pomezi, creme, săpunuri și alte produse pentru frumusețe. Se găseau acolo uleiuri de baie în sticlute rotunde, cutii metalice cu creme din diferite plante și cutiute cu pastile violet pentru îmborsăritarea respirației. Pe rafturile de jos erau adevărate comori: lumânări parfumate, săculețe cu săruri, boluri cu potpuriuri și borcane minuscule cu balsamuri. Nettle a observat că Daisy, cea mai mică dintre surori, privea totul fără prea mare entuziasm, spre deosebire de Lillian care se oprise în fața unui raft cu arome pure. De trandafiri, oleandru, iasomie, bergamote și câte și mai câte. Ridica sticlutele de culoarea ambrei, le deschidea cu grijă și inspira.

Într-un final, femeia blondă a ales unul dintre parfumuri și a ieșit. Clopoțelul de deasupra ușii a sunat vesel atunci când aceasta s-a închis.

Lillian, care se întorsese să o privească pe femeia care pleca, a murmurat gânditoare:

– Mă întreb de ce majoritatea blondelor miros a ambră...

– Te referi la parfumul pe care îl folosesc? a întrebat-o Daisy.

– Nu. Așa le miroase pielea. A ambră și câteodată a miere.

– Ce vrei să spui? a întrebat-o amuzată sora ei mai mică. Oamenii nu miros a nimic, cu excepția celor care au nevoie urgentă de o baie.

– Ba au, să știi, i-a spus Lillian. Fiecare are mirosul lui... nu-mi spune că nu ai observat. Pielea unora miroase a migdală, unii miros a violete, în timp ce alții...

– Alții miros a prune, a sevă de palmier sau a fân proaspăt cosit, a adăugat Nettle.

Lillian l-a privit cu satisfacție:

– Exact așa este!

Nettle și-a scos ochelarii și i-a șters cu grijă, timp în care își puna în gând zeci de întrebări. Era oare posibil? Oare fata aceasta putea într-adevăr să distingă mirosul intrinsec al fiecărei persoane? El putea, dar acesta era un dar rar și nu auzise de vreo femeie care să-l fi avut.

Lillian a scos din săculețul cu mărgelile pe care îl avea la încheietură o hârtie împăturită și s-a apropiat de el.

– Am aici formula unui parfum, dar nu sunt sigură în privința proporțiilor ingredientelor. Ați putea să mi-l preparați?

Nettle a desfăcut hârtia și a citit lista, ridicând ușor o sprânceană.

– E o combinație neconvențională, dar foarte interesantă. Este destul de reușită, după părerea mea. A privit-o cu interes. Pot să te întreb cum ai obținut această formulă, domnișoară Bowman?

– E din capul meu. Un zâmbet larg i-a îndulcit trăsăturile. Am încercat să mă gândesc la aromele cele mai eficiente în alchimia mea. Dar proporțiile mi se par dificil de stabilit.

Nettle a citit din nou formula. I se întâmpla adesea ca un client să-i ceară un parfum care să aibă un miros predominant de trandafiri sau lavandă, dar nimeni nu-i mai dăduse până atunci o asemenea rețetă. Interesant

era că selecția aromelor era neobișnuită și totuși armonioasă. Poate că reușise această combinație dintr-o pură întâmplare.

Curios să vadă cum stăteau într-adevăr lucrurile, i-a spus:

- Pot să-ți arăt câteva dintre parfumurile mele, domnișoară Bowman?

- Bineînțeles, i-a răspuns încântată Lillian. S-a apropiat de teșgheaua pe care Nettle a așezat o sticlută din cristal plină cu un lichid strălucitor. Ce faceți? l-a întrebat văzând că a lăsat să cadă câteva picături pe o batistă din in.

- Parfumul nu trebuie mirosit direct din sticlută, i-a explicat Nettle întinzându-i batista. Trebuie mai întâi să-l aerezi ca să se evapore alcoolul și va rămâne adevărată aromă. Ce mirosuri poți detecta din acest parfum, domnișoară Bowman?

Chiar și cei mai experimentați specialiști ar fi făcut eforturi mari pentru a separa componentele parfumului... minute sau chiar ore de inhalări repetate pentru a discerne pe rând ingredientele.

Lillian a inspirat parfumul de pe batistă. Fără ezitare, la uimit pe Nettle, identificând compoziția cu finețea unui pianist care își citește partitura.

- Flori de portocal... bergamote... ambră cenușie și mușchi de copac. A făcut o pauză și l-a privit ușor uimită. Mușchi de copac într-un parfum?

Nettle o privea uluit. Persoanele obișnuite aveau o capacitate limitată de a recunoaște componentele unui miros complex. Poate că erau în stare să recunoască un ingredient primar, un miros evident ca acela de trandafir, sau lămâie, sau mentă, dar rafinementele unui parfum anume nu puteau fi detectate cu ușurință.

Nettle i-a zâmbit, încercând să se adune. Adeseori, în formula parfumurilor lui adăuga note ușor ciudate,

care dădeau adâncime și textură, dar nimeni nu le mai ghicise până atunci.

- Uite, încearcă un altul.

A scos o altă batistă curată pe care a impregnat-o cu un alt parfum.

Lillian și-a îndeplinit misiunea cu aceeași ușurință miraculoasă.

- Bergamote... tuberoze... tămâie... A ezitat, a inspirat încă o dată lăsând ca aromele bogate să îi umple plămâni. Și cafea.

- *Cafea?* a exclamat sora ei Daisy. Și s-a aplecat să miroasă și ea sticluta. Nu miroase deloc a cafea.

Lillian l-a privit întrebător pe Nettle, iar acesta i-a zâmbit, confirmându-i spusele.

- Da, e cafea. A clătinat din cap cu admirație. Ai un adevărat dar, domnișoară Bowman.

Lillian a ridicat din umeri și a răspuns:

- Un dar care nu îmi folosește la nimic atunci când trebuie să îmi caut un soț. Acesta este norocul meu - să am un talent absolut inutil. M-aș fi bucurat mai mult dacă aveam o voce plăcută sau eram o mare frumusețe. Mama spune că-i chiar nepoliticos ca unei doamne să-i placă să miroasă lucruri.

- Nu și în magazinul meu, i-a răspuns Nettle.

Au continuat să discute despre arome, așa cum alții ar fi discutat despre obiectele de artă văzute într-un muzeu: mirosul dulce și viu al unei păduri după câteva zile de ploaie; mirosul de malț al brizei mării; mirosul bogat și savuros al unei trufe; mirosul proaspăt al cerului din care cad fulgi de zăpadă. Daisy și-a pierdut curând interesul și a început să se plimbe printre rafturi, să deschidă borcanelele cu pudră care o făceau să strănute.

Conversația a continuat, iar Nettle a aflat că tatăl celor două fete avea o afacere la New York care includea și producerea de săpunuri. Din vizitele oficiale la laboratoarele și fabricile companiei, Lillian dobândise

UBRIS | We know books

cunoștințe rudimentare despre arome și despre amestecuri. Ajutase chiar la inventarea unui miros pentru săpunurile Bowman. Poate că nu fusese instruită, dar era evident că avea niște calități extraordinare. Din păcate, tot talentul ei avea să fie irosit din cauză că era femeie.

– Am un parfum pe care aș vrea să ți-l arăt, domnișoară Bowman. Vrei să mă aștepți aici până îl aduc?

Curioasă, Lillian a încuviințat din cap și și-a sprijinit coatele pe tejghea, în timp ce Nettle a dispărut după o perdea care masca ușa depozitului. Încăperea era plină de caiete cu formule, de sticlucă cu extracte și tincturi și de rafturi cu ustensile, pânii, recipiente de mixare și pahare de măsurat – tot ce era necesar în meseria lui. Pe unul din rafturile de sus erau așezate câteva volume legate în pânză cu texte vechi, galice și grecești despre arta parfumeriei. Un parfumiер bun era în parte alchimist, în parte artist și în parte vrăjitor.

Nettle s-a urcat pe o scară din lemn și a luat o cutie mică din lemn de pin de pe raftul cel mai de sus. S-a întors și a așezat cutia de tejghea. Cele două surori Bowman îl priveau atente în timp ce el deschidea încuetoarea minusculă din aramă, scoțând la iveală o sticlucă sigilată cu ceară. Era cea mai de preț esență pe care o avusese vreodată Nettle.

A desigilat sticlucă, a picurat un strop prețios pe o batistă și i-a întins-o lui Lillian. La început, parfumul părea ușor, aproape de nesensizat. Dar după ce îl inspirai devenea surprinzător de voluptuos, lăsând în urma lui și ușoare influențe dulci.

Lillian l-a privit pe deasupra batistei:

– Ce este?

– O orhidee rară care miroase doar noaptea, i-a răspuns Nettle. Petalele sunt de un alb pur, mult mai delicate decât cele ale iasomiei. Parfumul nu se poate obține încălzind florile, pentru că sunt prea fragile.

– Înseamnă că totul se face la rece? a murmurat Lillian referindu-se la procesul de a presa petalele prețioase în materiale îmbibate cu grăsime până când acestea se impregnau cu parfumul, după care era folosit un solvent pe bază de alcool pentru a extrage esența pură.

– Da.

Ea a mai inspirat o dată parfumul extravagant.

– Cum se numește orhideea?

– Doamna Noptii.

Daisy a chicotit încântată.

– Pare titlul unuia dintre romanele pe care mama nu mă lasă să le citesc.

– Ți-aș sugera să folosești acest parfum de orhidee în locul lavandei din formula ta, a spus Nettle. E mai scump, dar – după părerea mea – este nota de bază perfectă.

– Cu cât e mai scump? l-a întrebat Lillian, făcând ochii mari atunci când a auzit prețul. Dumnezeuule, e mai mult decât greutatea lui în aur!

Nettle a ridicat sticlucă în lumină, iar lichidul a strălucit asemenea diamantelor.

– Mă tem că magia nu e deloc ieftină.

Lillian a răs, dar privirea ei încă mai urmărea fascinant sticlucă prețioasă.

– Acest parfum va face ca magia să aibă loc, a insistat el zâmbindu-i. O să mai adaug și un ingredient secret care să îi sporească efectul.

Fermecată, dar și neîncrezătoare, Lillian i-a spus lui Nettle că avea să se întoarcă ceva mai târziu să ia parfumul. A plătit aroma promisă și a ieșit însoțită de sora ei mai mică. Dintr-o privire și-a dat seama că Daisy, care avea o imaginație foarte bogată, se gândea deja numai la formule magice și ingrediente secrete.

– Mă lași și pe mine să-ți încerc parfumul, Lillian?

– Nu împart eu cu tine totul mereu?

– Nu.

Lillian a izbucnit în râs. În ciuda pretensei lor rivalități, cele două surori erau bune prietene și aliante. Dar, în ciuda apropierii, erau foarte diferite. Daisy era o idealistă, o visătoare care alterna între istețimea unui copil și inteligența scilpitoare. Lillian avea limba foarte ascuțită, ridicând un zid de apărare între ea și restul lumii. Era cinică și avea un mușcător simț al umorului. Era foarte loială celor câțiva oameni din jurul ei, mai ales prietenelor pe care le cunoscuse stând deoparte la fiecare bal și serată din sezonul trecut. Lillian, Daisy și prietenele lor Annabelle Peyton și Evangeline Jenner își juraseră să se ajute una pe alta în găsirea unui soț. Eforturile lor fuseseră răsplătite, iar Annabelle se căsătorise cu Simon Hunt cu două luni în urmă. Acum urma Lillian, deși nu știau foarte bine pe cine să atragă în cursă și nici nu aveau un plan bine pus la punct.

- Bineînțeles că te las să încerci parfumul. Deși numai Dumnezeu știe la ce te aștepți de la el.

- Că va face un duce frumos să se îndrăgostească nebunește de mine, bineînțeles, i-a răspuns Daisy.

- Ai observat cât de puțini nobili sunt tineri și frumoși? Majoritatea lor sunt bătrâni și țăfnoși.

Daisy a zâmbit și a cuprins-o de talie.

- Bărbații potriviți sunt pe aici, pe undeva, iar noi o să-i găsim.

- Cum de ești așa de sigură? a întrebat-o Lillian.

- Pentru că avem magia de partea noastră.

capitolul 1

Stony Cross Park, Hampshire

- A sosit familia Bowman, a spus Lady Olivia Shaw din pragul biroului în care stătea fratele ei mai mare, înconjurat de un vraf de registre.

Soarele după-amiezii se strecura prin vitraliile lungi, dreptunghiulare, singurul ornament al încăperii austere.

Marcus, Lord Westcliff, și-a ridicat ochii din hârtii, încruntat.

- Să începă balul, a murmurat el.

Livia a izbucnit în râs.

- Te referi la cele două fiice? Atât de rău e?

- Chiar mai rău, a răspuns Marcus, încruntându-se și mai mult pentru că stiloul din mâna lui îi pătase paginile. Sunt cele mai prost crescute femei pe care le-am întâlnit vreodată, mai ales cea mare.

- Păi sunt americance, a spus Livia. Ar trebui să le acordăm anumite circumstanțe, nu crezi? N-au de unde să știe fiecare detaliu din lista noastră nesfârșită de reguli sociale.

- Nu le pot acorda nici o circumstanță, a întrerupt-o sec Marcus. Nu sunt genul care să studieze felul în care își ține domnișoara Bowman degetul mic în timp ce bea din ceașca de ceai. Mă refer la comportamentul ei, nepotrivit în orice colț al lumii civilizate.

„Comportament?” și-a spus Livia. Devenea interesant. A intrat în birou, cameră pe care o detesta pentru că îi amintea de tatăl lor care murise.

Nici una din amintirile ei legate de-al optulea conte de Westcliff nu era fericită. Tatăl lor fusese un bărbat

crud, incapabil de iubire, care părea să absoarbă tot oxigenul dintr-o cameră atunci când intra. Oricine și orice îl dezamăgea. Dintre cei trei copii ai lui Marcus fusese cel mai aproape de standardele lui pentru că, indiferent cât de mult l-ar fi pedepsit, cât de imposibile i-ar fi fost dorințele sau de nedrepte judecățile, Marcus nu se plângea.

Livia și sora ei, Aline, își admiraseră mereu fratele mai mare care avea întotdeauna cele mai mari note, doboră toate recordurile în sport și se judeca pe el însuși mai aspru decât oricine. Marcus era în stare să imblânzească un cal, să danseze un cadril, să țină o prelegere despre o teorie matematică, să panseze o rană și să repare roata unei trăsurii. Dar nici una dintre faptele lui nu îi adusese vreodată un cuvânt de laudă din partea tatălui lor.

Privind retrospectiv, Livia înțelesese că tatăl lor încercase să alunge din sufletul lui orice urmă de compasiune, orice slăbiciune, iar pentru un timp păruse că reușise. Dar după moartea tatălui lor, survenită cu cinci ani în urmă, Marcus se dovedise un bărbat foarte diferit de cel de dinainte. Livia și Aline descoperiseră că fratele lor mai mare nu era niciodată prea ocupat ca să le asculte. Indiferent de cât de neînsemnate erau problemele lor, el părea întotdeauna gata să le ajute. Era afectuos și înțelegător, ceea ce părea de-a dreptul miraculos, dat fiind că nu își demonstrase aceste calități până atunci.

Marcus era, însă, și puțin cam dominator. Chiar foarte, de fapt. Când era vorba despre cei pe care îi iubea, Marcus nu ezita să îi manipuleze, să îi determine să facă ceea ce credea el că era mai bine. Iar dacă tot venise vorba despre defectele lui, Livia trebuia să recunoască că Marcus era deranjant de încrezător în propria infailibilitate.

I-a zâmbit fratelui ei, întrebându-se cum de îl adora când semăna atât de mult din punct de vedere fizic

cu tatăl lor. Marcus avea aceleași trăsături aspre, aceeași frunte înaltă și buze groase. Avea același păr des, negru ca pana corbului și aceeași bărbie încăpățânată. O combinație frapantă care atrăgea cu ușurință privirile femeilor. Spre deosebire de ochii tatălui, cei ai lui Marcus străluceau adesea, amuzați, iar zâmbetul său îi lumina întreaga față.

Văzând-o pe Livia că se apropia, Marcus și-a împreunat degetele și le-a sprijinit de abdomen. Pentru că era o după-amiază calduroasă de septembrie, el își scosese haina și își suflecuse mânecile, lăsând să se vadă brațele cu mușchi bine conturați. Era de înălțime medie și foarte în formă, cu alura unui sportiv pasionat. Curioasă să afle mai multe despre domnișoarele Bowman, Livia sa aplecat spre el.

– Mă întreb ce ți-a făcut domnișoara Bowman? a spus ea cu voce tare. Hai, spune-mi, Marcus. Dacă nu, imaginația mea mă va duce cu gândul la ceva mult mai scandalos decât e capabilă biata domnișoară Bowman.

– Biata domnișoară Bowman? a răbufnit Marcus. Nu mă întreba, Livia. Nu am voie să discut acest subiect.

Asemenea majorității bărbaților, Marcus nu părea să înțeleagă că nimic nu înflăcăra mai mult imaginația unei femei decât un subiect pe care nu avea voie să îl discute.

– Hai, spune repede, Marcus, i-a poruncit ea. Altfel te voi face să suferi, să știi.

– Dat fiind că familia Bowman a sosit deja, amenințarea ta este gratuită.

– Bine, atunci am să ghicesc. Ai surprins-o pe domnișoara Bowman cu cineva. I-a permis vreunui domn să o sărute... sau chiar mai rău?

Marcus i-a răspuns cu un zâmbet slab.

– În nici un caz. Oricum bărbat în toate mințile ar fugi mâncând pământul. E de ajuns s-o privești o dată.